

5/2017

XB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Lawrence Watt-Evans

Létající talíř

s minnesotskou poznávací
značkou

Jevgenij Lukin a Ljubov Lukina

Misionáři

ČESKÉ POVÍDKY

Pavel Fritz

Lovci vraků

Vojtěch Žák

Nebe plné snů

Milan Pohl

Dvojkolejný čas

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Cesta do nitra vyprávění
v Cestě do fantazie

Roman Bílek

Česká filmová fantastika
na přelomu věků II

Cena: 95 Kč - 4, eura

9 771804 660004

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s českou společností QESCERT, což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.

po celý rok 2017

WWW.QSJ.CZ

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

- Lawrence Watt- Evans:** Létající talíř s minnesotskou... 3
Jevgenij Lukin a Ljubov Lukina: Misionáři 6

Domácí SF

- Pavel Fritz:** Lovci vraků 30
Vojtěch Žák: Nebe plné snů 43
Milan Pohl: Dvojkolejný čas 58

Publicistika

- Jason Sanford:** Cesta do nitra vyprávění v Cestě do fantazie 63
Roman Bílek: Česká filmová fantastika na přelomu věků II 64

Fantastická věda

- Přepisovací papír; Nejstarší důkazy o životě na Zemi;
 Vznik Tatooine v přímém přenosu;
 Jak zabíjí kolize s asteroidem;
 Novozélandané hlásí úmyslné vyhubení motýla 62

Filmfaroniáda

- Filmové premiéry;* Logan: Wolverine; Kráska a zvíře; Život;
 Skryté zlo; Kong: Ostrov lebek; Volání netvora: Příběh života;
 Klapka! 68

Vivisektor

- Čtenáři čtenářům;*
Weber, David – Zahn, Timothy: Volání povinnosti;
Victoria Schwabová: Divoká píseň;
Leigh Bardugo: Griša: Světlo a stíny;
Genevieve Cogmanová: Neviditelná knihovna – kniha první;
Jana Brnušáková: Královna ze Železné hory;
Alexandra Oliva: Poslední;
Adam Christopher: Dishonored: Zkorodovaný muž;
Marko Kloos: První linie: Smlouva na život
Josef Pecinovský: Útěk z Arestonu; Black Widow; *Nové knihy* 74

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 5. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Pavol Martinický

Ceny, ceny, ceny...

Nedávno se rozdávala Magnesie litera a za pár dní se budou rozdávat ceny Akademie SF. Knížek ročně vychází kolem dvaceti tisíc, tedy i s překlady. Z toho beletrie je kolem pěti tisíc titulů. Podílí se na tom víc jak šest tisíc registrovaných nakladatelství.

Šílené číslo, že?

A abych nepsal jen o beletrii jako takové, u SF je to ročně přes dvě stě knih našich autorů (romány, povídkové sbírky, antologie, a to jak české tak i slovenské - vřdyt my jsme se přece nerozdělili). U Magnesie litery se někteří členové poroty snaží zařadit novou cenu a to SF, zatím se jim to však nepovedlo. To jen tak na okraj. Jsem nesmírně šťastný, že Obec spisovatelů, kteréžto jsem členem, vybrala do Magnesie litery jako porotce někoho jiného. Velmi pravděpodobně bych se „nesešel“ s ostatními porotci, přece jen je můj čtenářský vkus jinde, ale to není podstatné.

Co se týče Akademie SF mám, jako člen odborné poroty, problém jak hodnotit (teď se bavíme o literatuře). To množství knih se nedá učíst ani náhodou. Kdeže ty doby jsou, kdy jsem se pyšnil tím, že jsem přečetl všechny SF, které u nás ten rok vyšly a ještě jsem stíhal leckteré scifárny v ruštině a polštině. O povídkách ani nemluvě.

Už několik let „bojkotuji“ v Akademii SF literární část, protože i když se prakticky přes celý rok specializují na české a slovenské autory, mám přečteno tak maximálně necelou polovinu toho, co vyšlo.

Nominaci knih do Magnesie litery dělají sama nakladatelství, která rozhodují, co z jejich produkce je na takové umělecké úrovni, že by si cenu zasloužilo. Při tom kvantu vydaných knih tento systém chápu. Nicméně i zodpovědní redaktori oněch nakladatelství mají své „lásky“ a „nenávisť“, takže se v této ceně možná nedostane na nějaký ten skvost.

U Akademie SF je nominace dvoukolová, nicméně problém je tentýž - všechno se učíst nedá, takže každý hodnotí podle svého gusta a toho, co za rok přečetl. Což je, samozřejmě, pochopitelné. A příliš nevěřím, že toho stihli víc než já, který jsem za to zčásti placený.

Takže otázkou je: Pořádat vůbec takové ceny (soutěže) nebo ne? Mají nějakou vypovědní hodnotu? Nebo je to jen další marketingový tah nakladatelství, jak zvýšit prodej vybraných knih? Nevím.

Samozřejmě, že je velmi příjemné dostat nějakou cenu. Člověk má hned pocit, že to, co dělá, má nějaký smysl.

Ale stejně si myslím, že pro autora je daleko víc, když vidí nějakého čtenáře, jak si čte jeho knihu.

Vlado Ríša

ZTRÁTY

Zbohom, Šimon...

V utorok 28. marca 2017 dotýklo srdce Martina Schustera, ktorého sme všetci dlhé roky poznali pod prezývkou Šimon. Správa o jeho skone nás našla nepripravených. RNDr. Martin Schuster sa narodil v roku 1963 v Krompachoch, kde vyštudoval ZŠ a Gymnázium. V štúdiu ďalej pokračoval na PF UPJŠ v Košiciach, odbor anorganická chémia, ktoré úspešne ukončil v roku 1987. Bol rozvedený a mal dve deti, Martinu a Petra.

Počas života vystriedal viacero zamestnaní. Bol výskumným pracovníkom, riaditeľom závodu, podnikateľom aj zamestnancom, ale jeho druhým životom bola fantastika a jeho druhým domovom fandom. A tak sa z fanúšika a čitateľa stal nadšený scifista, autor, propagátor, bádateľ, cestovateľ, zberateľ, ochranár prírody. Posledné roky svojho života zasvätil slovanstvu a štúdiu slovanskej mytológie.

Bol členom a predsedom SF klubu 451° F v Košiciach, ako aj členom iných klubov. Aktívne sa zapájal do života Fandomu. Obohatil ho ako organizátor slovenských sci-fi conov, napríklad Cassconov a Tatraconov, Heraconov, Kraaconov. S košickým klubom usporadúval neformálne Rybálesy a Cuccony. Spoluorganizoval aj spoločné československé Parcony a Eurocon. Od roku 1997 do roku 2009 bol predsedom Rady Československého Sci-fi Fandomu na Slovensku. V roku 1993 dostal cenu Ludvík za zásluhy o rozvoj Fandomu a jeho propagáciu v zahraničí. V *Ikarii* mu uverejnili poviedku ako prvému Slovákov, bol porotcom CKČ a stal sa superporotcom súťaže O najlepšiu fantasy.

Poznali sme ho však hlavne ako stáleho účastníka veľkého množstva československých aj zahraničných conov, ktoré za 30 rokov fandomového života navštívil. Neobišiel sa bez neho žiaden poriadny con. Otázka: „Príde aj Košičania?“ bola predzvestou jeho prítomnosti a sľubovala nezabudnuteľné stretnutia, nekonečné debaty a zábavu do rána. Spájal scifistov od Ústí nad Labem až po Prešov. Jeho cesty autom na cony boli legendárne. Za tie dlhé roky sa stal našim dobrým kamarátom vo fandome i v súkromí. Bol pripravený pomôcť, poradiť a vždy za každú srandu. Miloval knihy, historické kostýmy, rockovú muziku a dobrú spoločnosť. Mužmi uznávaný, dámami obdivovaný. Smútime a zároveň spomíname na všetky tie skvelé zážitky, ktoré sme mohli zažiť len s ním. A tak si ho budeme pripomínať. Šimon, budeš chýbať a nik ňa nenahradí.

Lucia Lulu Bocková

Mittalmar vyhlasuje súťaž O Gondorský semenáček.

O Gondorský semenáček je tvůrčí soutěž inspirovaná světem profesora J. R. R. Tolkiena – Středozemí. Zúčastnit se může každý, kdo má tvůrčího ducha, otevřenou mysl a srdce ve Středozemi. Soutěží se ve čtyřech kategoriích – Próza, Poezie, Ilustrace a Artefakt. Příspěvky musí jevit prvky inspirace Tolkienovým dílem. I pro letošní rok je zvolené téma, tentokrát „Na počátku“.

Vaše díla bude hodnotit pětičlenná porota, čtyři „Mistři“, porotci znalí oboru – Daniela Binderová, Laisi Finwen, Rioli Ahyaminke a Ondřej „Nerion“ Janovský. Pátý porotce bude z řad organizátorů.

Uzávěrka soutěže je **22. září 2017**, na Den všeho hobitstva. Vyhlášení proběhne na TolkienConu 2018. Detailní propozice soutěže naleznete na blogu Mittalmar (<http://mittalmar.blog.cz/>) v rubrice Semenáček.

Aktuality pak na facebookové stránce soutěže <https://www.facebook.com/semenacek/?fref=ts>

Lawrence Watt-Evans

Létající talíř s minnesotskou poznávací značkou

(A FLYING SAUCER WITH MINNESOTA PLATES)

„Jo, tohle беру,“ přikývl Harry.

Zákazník si viditelně oddechl a usmál se: „Díky. A taky děkuju za hamburger.“ Pak zamířil ke dveřím.

„Přijďte kdykoli,“ zamával mu Harry na rozloučenou.

Podíval se z okna a snažil se odhadnout, jestli obloha na východě už začíná trochu blednout.

Nedalo se to dost dobře poznat, protože měl uvnitř rozsvícená světla. A zhasnout je rozhodně nehodlal, přestože teď v jeho hamburgerárně nikdo nebyl.

Věděl, že nejméně další hodinu a půl nejspíš ani nikdo nepřijde. Na podivné týpky, jeho nejlepší zákazníky, kteří se objevovali uprostřed noci, už bylo pozdě a na kamionáky, kteří k němu často zaskočili na časnou snídani, ještě brzy.

Tenhle poslední chlápek se v podniku ometal déle, než si to troufla většina podivných nočních existencí.

Říkal si, že během té hodiny, kterou má před sebou, by mohl zamést a možná vyčistit gril, vrstva usazeného tuku je už docela silná.

Odvykł starat se o všechno sám. Zlenivěl za dlouhou dobu, co k němu chodil na noční směny ten kluk. A když kluk práskl do bot a toulá se teď bůhví kde (zatím od něj dorazila pohlednice z Pittsburghu a z New Yorku), není snadné vpravit se zase do starých kolejí.

Možná by si měl pořídit někoho nového, pomyslel si. Otázkou ale je, jak by si takový nováček dokázal poradit s nočními zákazníky. Fakt, že ten poslední byl v pohodě, ještě neznamená, že bude v pohodě i kdokoli další, kdo přijde po něm.

K Harryho nočním zákazníkům totiž nepatřily obvyklé podivné existence, rozhodně ne takové, jaké by člověk čekal v kopcích Západní Virginie. Harry si byl jistý, že řada z nich ani není lidského původu. Ale dokud platili za to, co snědli, nestaral se, co jsou zač.

Zvonek nade dveřmi zacinkal v okamžiku, kdy se zanořil koštětem pod pult. Poplašeně vzhledl.

Byl to ten cizinec a vypadal ustaraně.

„Stalo se něco?“ zeptal se Harry.

Doufal, že ať je to cokoli, nesouvisí to s placením. Drobné mince, které dostal, vypadaly jako z platiny a cizinec tvrdil, že z ní skutečně jsou, což znamenalo, že Harry dostal za hamburger několikanásobně víc, než by měl. Nechtělo se mu cokoli vracet. Bude je koneckonců muset dovézt do Pittsburghu a tam je prodat. Zaslouží si něco navíc.

„Ano,“ kývl muž. „Jde o můj... O můj dopravní prostředek. Vyznáte se trochu, hm... v motorech?“

„Přijde na to,“ pokrčil Harry rameny. „O jakém druhu motorů se to teď bavíme?“

Zákazník otevřel ústa a pak je zase zavřel.

„Víte co, možná bude nejlepší, když se na to půjdete podívat.“

Harry ho přešel pohledem.

Vypadal celkem obvykle. Rozhodně to byl člověk. Měl na sobě kalhoty, košili, boty a bundu, nic, co by působilo nějak zvlášť divně.

Pravda, boty měl jasně červené a zdálo se, že jsou z nějaké umělé hmoty, a košile jako by se nemohla rozhodnout, jestli chce být radši bílá, nebo stříbrná. Ale kalhoty byly z normální černé džínoviny a bunda z obvyklé černé koženky.

Možná měla trochu zvláštní střih, ale pokud člověk nic netušil, mohl si toho chláпка snadno splést s Evropanem, a malou obrazovku na límci mohl považovat za nějaký šperk, pokud by se nepodíval blíž.

Hlavu měl oholenou, ale nevypadal nijak punkově, zvlášť ne s tím ustaraným výrazem v obličeji.

„Fajn,“ kývl Harry, „podívám se na to.“

Sundal si zástěru, přehodil ji přes pult a vyšel s cizincem do chladné noci pozdního léta.

Zamrkal, aby si oči zvykly na tmou. Cizinec ukázal prstem na parkoviště a řekl: „Támhle je.“

Nemusel ukazovat ani nic říkat. Na parkovišti stál jediný dopravní prostředek, ten jeho. Harry tiše zíral. Pak si povzddechl.

Bylo to stříbřitě lesklé, povrch působil dojmem, jako by byl z leštěného hliníku, a zářivý neon Harryho hamburgerárny se na něm odrážel v širokých pruzích jemných barev. Bylo to kulaté, v průměru to měřilo asi dvacet stop, uprostřed, v nejvyšším bodě, to mělo od země asi šest stop a povrch se od středu postupně svažoval k ostrému okraji. Část na jedné polovině byla odsunutá a odkrývala temný vnitřek, ve kterém matně zářila různobarevná světélka. Nemělo to okna, průzory, ani žádné jiné viditelné otvory. Okolo spodního disku se ovíjelo cosi mléčně bílého a slabě to zářilo.

Krátce řečeno, byl to klasický létající talíř.

„Proboha,“ vydechl Harry. „Co je s tím?“

„Nevím,“ zavrtěl cizinec ustaraně hlavou.

Harry si znovu povzddechl. „Tak se na to podíváme.“

Cizinec vlezl do ztemnělého interiéru jako první a ukázal na plošinu, pod kterou se ukrýval hlavní motor.

Harry se vrátil do hamburgerárny, z kotelny v zadní části si přinesl bedničku s náradím a pustil se do práce.

Na nic, co by se podobalo motoru, ovšem nenatrefil. Asi polovina součástek vypadala povědomě, ale byly propojeny způsobem, který mu vůbec nedával smysl.

ZAHRANIČNÍ SF

A druhá polovina součástek... Na tu se mu ani nechtělo dívat.

Asi za patnáct minut se vynořil ze strojovny a potřásl hlavou.

„Je mi líto, kámo, ale tohle opravit nedokážu. Problém by mohl vézt v té věci napravo. Všechno ostatní vypadá dobře – žádné povolené dráty nebo hadice, ale ta věc napravo má na sobě nějaké černé svinstvo, které by tam asi být nemělo.“

Cizinec strnule zíral. „Co budu dělat?“ zasténal a zoufale se podíval na Harryho. „Je ve vašem světě někdo, kdo se vyzná v takových strojích?“

Harry hodnou chvíli usilovně přemýšlel a nakonec odpověděl: „Ne.“

„Ne? Takže jsem tady uvízl?“

Harry znovu pokrčil rameny. „U mě v hamburgerárně se možná zastaví někdo, kdo si s tím bude vědět rady. Chodí ke mně kdekdo.“

„Ale říkal jste přece...“

„To jo, to jsem říkal, ale myslel jsem tím lidi, kteří jsou odsud a žijí tady. Z těch to nedokáže opravit nikdo. Ale moje bistro se specializuje na takové typy, jako jste vy. Nejspíš to víte, jinak byste tu nebyl. Dneska, zítra nebo pozítří, prostě dřív nebo později se objeví někdo, kdo si s tou vaší hračkou poradí.“

„Myslíte někdo z jiné dimenze?“

„Nejspíš,“ pokrčil Harry rameny. „Copak já vím, co jste zač, vy i ti ostatní, co ke mně chodí? Na nic se neptám, o nic se nezájímám. Je mi fuk, jestli jste z jiných dimenzí, ať už to znamená cokoli, anebo ze Schenectady. Zkrátka a dobře, pozdě v noci ke mně chodí spousta zvláštních týpků.“

Muž se zamračil a přelétl pohledem kontrolky.

„Moc jste mě neuklidnil,“ potřásl hlavou.

„Moje práce není lidi uklidňovat,“ opáčil Harry.

„Prodávám hamburgery. A teď by bylo fajn, kdybyste tu věc někam odklidil, než vyjde slunce.“

Muž se k němu otočil a zamžikal.

„A jak to mám udělat?“ zeptal se. „Bez hlavního motoru se ani nehne.“

Harry nakrčil obočí.

„To myslíte vážně? Chápu, že s tím nemůžete udělat to, co chlápci jako vy s takovými věcmi dělají, ale chcete říct, že se fakt ani nehne?“

„Ne,“ zavrtěl cizinec hlavou, „ani o píd.“

Harry vyhlédl z kokpitu. Obloha začínala blednout. Každou chvíli se může objevit nějaký kamionák.

Jak by asi reagoval, kdyby na parkovišti uviděl létající talíř? Harryho dennímu podnikání by to nejspíš moc neprospělo.

„Možná bychom to mohli odtlačit do lesa,“ navrhl bez nadšení.

„To asi nepůjde,“ potřásl cizinec hlavou. „Jmenovitou hmotnost to má patnáct set kilo.“

„Kolik je to v librách?“ zeptal se Harry.

„Odhaduju, že asi tak čtyři tisíce.“

Harry se posadil na pohodlné sklopné sedadlo. „Máte pravdu. Odtlačit to nedokážeme. Leda by to mělo kola. Ale žádná jsem neviděl.“

„Taky tu žádná nejsou.“

„Tak co s tím?“

Seděli a dumali.

„Nemohla by tady loď zůstat, dokud se neobjeví někdo, kdo ji dokáže opravit?“ zeptal se cizinec.

Harry se zlostně zamračil: „A jak mám, ksakru, vysvětlit zákazníkům, že na parkovišti před mým bistroem sedí létající talíř?“

„To nevím,“ pokrčil cizinec rameny.

Venku se ozvalo bručení motoru a ohlašovalo, že přijíždí první z Harryho denních zákazníků.

V tu chvíli dostal Harry nápad.

„Už to mám. Podívejte, já budu muset jít, ale vy uděláte tohle...“

* * *

Létající talíř seděl na parkovišti celé dopoledne i odpoledne a byl tam i večer okolo šesté, když se v hamburgerárně zastavil šerif. Harry mezi tím předal práci denní směně a šel se prospat.

Šerif vystoupil z auta a prohlédl si talíř ze všech stran. Vstupní dveře byly zavřené a stroj vypadal zvenčí dokonale hladký. Ve snu by ho nenapadlo, že uvnitř spí pilot.

Na jedné straně kupolovitého povrchu stálo velkými červenými písmeny: „Hamburgery vesmírných kvalit! Pouze u Harryho!“

Šerif se usmál a vešel dovnitř.

O dvacet minut později vyšel ze zadní místnosti zívající Harry a nalil si hrnek kávy. Personál večerní směny sestávající z kuchaře Billa a servírky Sherry, si ho nevšímal. Z dlouholetých zkušeností oba věděli, že s ním nebude řeč, dokud nevypije kafe.

Šerif to věděl také, ale mezi sousty hamburgeru přesto utrousil: „Prima fórek, ten létající talíř venku.“

„Díky, šerife,“ pokývl Harry a vzhlédl od hrnku.

„Bude tam napořád?“

„Asi ne,“ zamumlal Harry ospale. „Zabírá moc místa. Řekl jsem si ale, že to zkusím a uvidím, jestli přiláká nějaké nové zákazníky.“

Šerif kývl a znovu si ukousl.

„Proč se vlastně ptáte, šerife?“ zeptal se Harry trochu nervózně.

Šerif dožvýkal a pokrčil rameny.

„Říkal jsem si, že tady asi nebude napořád, když má poznávací značku Minnesoty. Jestli si to tady necháš pár měsíců, asi bys ji měl sundat.“

„To asi jo,“ odpověděl Harry tiše.

Značky si vůbec nevšímal.

Když o tři dny později otevřel dveře Harryho hamburgerárny jeden z pravidelných kamionáků, bylo krátce po rozednění.

„Nazdar Harry,“ pozdravil, „kampak se poděl tvůj létající talíř?“

„Dal jsem ho pryč,“ odtušil Harry a vytahoval zpod pultu snídanové menu. „Nebyl k ničemu.“

„Ne? Ten nápad se mi zdál fajn,“ řekl řidič a usadil se na stoličku u baru.

Harry jenom pokrčil rameny.

„Tak kam se poděl?“ vyzvídál řidič.

Harry si připomněl zvláštní mihotání, které se objevilo ve chvíli, kdy talíř zmizel. Bylo to před pár hodinami. A připomněl si i útržky hovoru, které zaslechl. Týkaly se paralelních realit a alternativních světů. Pomyslel i na všechny zvláštní mince a prapodivné mechanické hračky, které během let vyinkasoval místo peněz. A také na neuvěřitelné historky a příběhy i na všechno, co ve svém bistro během nočních směn viděl a zažil a co by mohl to-muhle chlápku vyprávět.

„Zpátky do Minnesoty,“ zabručel a posunul snídani k řidiči.

Poprvé vydáno v magazínu Isaac Asimov's Science Fiction Magazine v srpnu roku 1991

Přeložila Blanka Petáková

lustrval Karel Jerie

MEDAILONEK

L. W. Evans

Američan, narodil se roku 1954 v Arlingtonu ve státu Massachusetts. Studium na univerzitě v Princetonu se mu nepodařilo dokončit, a tak se dal na psaní. Zpočátku se mu nedařilo, ovšem nakonec uspěl s úvodním dílem fantasy tetralogie *The Lords of Dûs* (1980-1984). Dnes je autorem asi padesáti románů, z nichž nejznámější je zřejmě obsáhlá série *The Legends of Ethshar* (1985-2014), poměrná čtivá fantasy plná magie. K fantasy žánru náleží rovněž trilogie *The Obsidian Chronicles* (1999-2003) či *The Annals of the Chosen* (2006-2008). V některých ze svých děl kombinuje SF s prvky fantasy, sem lze zařadit trilogie *War Surplus* (1982-1987) a *Worlds of Shadow* (1994-1996), ovšem s upozorněním, že u první z nich nebyl třetí díl kvůli neúspěchu nikdy dopsán. Dále napsal přes sto povídek, část z nich shrnul například v souborech **Crosstime Traffic** (1992) a **Celestial Debris** (2002). Za zmínku stojí také romány z prostředí Star Treku a Predátorů, které zčásti známe i z českého překladu – autor je publikoval pod pseudonymem Nathan Archer. Námi vydaná povídka je krátkým návratem do Harryho hamburgerárny, kterou čeští čtenáři znají díky Hugem oceněné povídce v překladu vydané v Ikarii 12/2009.

Misionáři

(Миссионеры)

Peklo je dlážděno dobrými úmysly.

Samuel Johnson

KARAVELA „PANNA MARIA“ ČTYŘICÁTÝ SEDMÝ DEN PLAVBY

Začínám psát tyto řádky ve strachu a zmatku, neboť loď, s níž jsme se dnes setkali, byla vskutku vyslankyní ďábla.

Strašlivá bouře oddělila naši karavelu od zbytku eskadry, odnesla ji daleko na jih a až potom se uklidnila. Pluli jsme po nezvykle klidném do nekonečna se rozprostírajícím moři, aniž bychom kdekoli viděli jediný ostrůvek nebo plachtu, když vtom se náhle ozvalo volání hlídky ve strážním koši, že nás pronásleduje nějaká loď.

Se zármutkem si vybavuji, že z úst kapitána, člověka jinak ctihodného a zbožného, unikla rouhavá nadávka – domníval se totiž, že je námořník opilý.

Přistoupil jsem k bočnici a rozpačitě jsem přejížděl pohledem prázdnou vodní planinu. Vzápětí mi však spadly šupiny z očí a ze rtů mi bezděky sklouzlo jméno Boží. Ve vzdálenosti výstřelu z děla od nás klouzala plachetnice – nebo spíše její přízrak.

Zprvu jsem si všiml pouze jejích základních obrysů a na okamžik se mi zdálo, že je průzračná, že skrze ni matně prosvítají pohyblivé mořské vlny. Zrak mě však šálil, neboť to se ve skutečnosti pohybovaly skvrnité plachty: nazelenalé, šedé či světle modré. Tolik se lišily od bělostných plachet karavel, které jako nebeská oblaka krásí modré lůno vod!

Nevídané plavidlo se co do rozměrů vyrovnalo naší lodi, avšak jeho boky byly nízké a svými obrysy připomínalo zašpičaté lodice bezbožných ostrovanů.

Znepokojený kapitán nařídil dělostřelcům, aby nabili bombardy na pravoboku, zatímco já vyslal k Bohu úpěnlivou prosbu o záchranu, neboť tyto neznámé vody, toto rozlehlé hájemství ďáblovo, nám jistě nemohlo vyslat v ústřety nic dobrého!

A má modlitba byla vyslyšena – zakrátko jsem pochopil, že se přízračné plachty nepohybovaly nadarmo. Pohané neměli odvahu se k nám přiblížit a chystali se k obratu.

Ale jak mám vylicít, co se stalo poté?! Vždyť se mi vysměje každý, kdo by jen jedinkrát vstoupil na vratkou palubu lodí!

Viděl jsem to na vlastní oči: loď, námořní loď náhle plula nazpět, aniž by se předtím otočila! Vypadalo to, jako by si snad její zašpičatělá záď vyměnila místo s přídílí. Námořníci nezřídka hřeší vyprávěním báchorek, avšak sluha Boží nemá zapotřebí lhát. Nyní se od nás ten koráb, dvouhlavý, jak se sluší na vyslance ďábla, rychle vzdaloval a splýval s oceánem, z něhož se zrodil.

Teprve tehdy jsem si uvědomil, že to není jedno, ale hned dvě plavidla, spojená nějakým nepochopitelným a nepřirozeným způsobem. A jejich stěží nemířily vzhůru do výšin, nýbrž se nakláněly jeden k druhému tak, že se jejich konce křížily nad společnou palubou. S pomocí dalekohledu se mi podařilo v odsud neviditelné pavučině lanová zahlédnout drobné postavičky nahých námořníků s tmavou pletí. Divoší? Běsové? Ano, ale na jejich skvrnité palubě se hrozivě blyštěl kov, a mně dokonce

připadalo, že vidím podivné mnohohlavňové kanony, otočené směrem k nám.

Navzdory protestům vylekaných důstojníků a tlumenému reptání mužstva nařídil kapitán vystřelit za vzdalujícím se korábem z děla. Koule však proletěla stěží polovinu vzdálenosti mezi plavidly a začala poskakovat po vodní hladině.

Nikdo nesmí beztrestně pokoušet osud, a tak mořské dálavy odpověděly tlumeným zaburácením, podobným řevu probuzeného netvora. Zpoza již téměř neviditelné přízračné lodi se zvedl tenký jazyk černého kouře a pozvolna se natáhl k obloze. Táhlé svištivé vytí, které jsme uslyšeli hned vzápětí, v nás probudilo bázeň. Marně jsme však hleděli k nebi ve snaze nalézt zdroj tohoto zvuku.

Bože, pomoz nám! Drž nad námi svou ochrannou ruku! Neboť to z Tvé vůle a Tvým jménem jsme vnikli do těchto pustých vod. Již čtyři velké a osm malých ostrovů uželo světlo pravé víry. Dopřej nám tedy, abychom dovedli do konce naše poslání, plné strádání a hrdinských činů!

Takto jsem se modlil, zatímco jsem stál na palubě a naslouchal táhlému vytí, utichajícímu kdesi v dáli. Při pouhém pomyslení, jací další zplouzcenci pekel se nám ještě postaví do cesty, se mě zmocňuje tíseň. Neboť nikoli nadarmo stojí na mapě, rozložené v kapitánově kajutě, napsáno: „Zde jsou draci...“

LEHKÁ LETADLOVÁ LOĎ „TACHI TIANGA“ ŠEDESÁTÝ PRVNÍ ROK VÝSADKU, DEN DVOUSTÝ PÁTÝ

Průzkumnému stroji už ke katamaránu zbývalo jen nějakých pět set metrů, když se to stalo. V jednom okamžiku ještě kymáclivě letěl v malé výšce a zanechával za sebou roztržený pruh kouře, a hned vzápětí se – jako nějaký prelud, modrý na modrém pozadí – objevil záblesk, na všechny strany se rozprskly vířící černé úlomky a neviditelná síla zvolna roztrhla raketoplán na dvě poloviny.

Vybuchla lihová nádrž – nic jiného tam ani vybuchnout nemohlo.

Opožděný zvuk tupě udeřil do ušních bubínků. Něco zahučelo nad hlavami a s tlumeným praskotem narazilo do zádi. Sechei se neovládl a odvrátil zrak. „Tak to je konec, Chromče...“ pomyslel si bezmocně, ale vtom se snědé tetované tváře válečníků zkřivily zlostnou radostí. Zuřivý výkřik ze čtyřicítky hrdel!

Ukázalo se, že to ještě není konec. Z rozpadávajícího se stroje totiž vypadla černá lidská postavička. Je skrčená, neletí bezvládně – takže žije! I když... Žije! Postavička roztáhla ruce a nad ní se s odsud neslyšným plesknutím rozevřelo trojúhelníkové „křídlo“. U Zdroje, kdo to asi je? Angi, nebo Chromec? „Rychleji!“ nařídil Sechei přes zatáté zuby.

Iti se ani neotočila, jen pronikavě vykřikla slova rozkazu. Stratég po ní vrhl podrážděný pohled. „Zapni turbínu,“ ucedil málem, ale našťěstí se včas ovládl. Jistě, Iti ví nejlépe, co má dělat. Koneckonců, to ona je velitelka katamaránu.

„Tachi tianga“ („Ocelová palma“) teď plula poloviční rychlostí, skvrnitě plachty šikmo rozhozené, a jednu za druhou polykala mírné vlny, pokryté cáry kluzkého duhového povlaku. Pod špičatou přídílí malého – návětrného – trupu syčela šedivá pěna.

Část ocasní plochy, odmrštěná výbuchem, ještě stále metala kozelce ve vzduchu. Hlavně ať žádný úlomek nezasáhne pilota! Už takhle to neměl jednoduché – „křídlo“ bylo zjevně poškozené, naklánělo se doprava, dýmalo a nakonec se vznítilo. V tentýž okamžik pilot rozevřel ruce a jako kámen se z desetimetrové výšky zřítíl do vody. Chromec! Tohle mohl být jedině Chromec.

Nějakých deset metrů od katamaránu, na návětrné straně, krájela povlnné vlny vysoká křivá ploutev. To je zlé... Bílý žralok. Lidožrout. Ve vodách, přiléhajících ke Spáleným ostrovům, se to jimi jen hemžilo. Dokonce to vypadalo, že jedině oni jsou schopní tady žít – všechny ostatní ryby by hned plavaly břichem vzhůru. A támhle je další ploutev, a ne moc daleko od Chromce.

Iti vydala další rozkaz. Ani tentokrát se neotočila. Když prikazovala, neotáčela se. Nikdy. „Iti-Tarai má mezi lopatkami třetí oko, takže vidí zády...“ říkalo se o ní.

Vysoké děvče se světlou pletí – odstřelovačka – rozvážnou kolébavou chůzí ladně přešlo na palubu malého trupu a již cestou si připravovalo zbraň ke střelbě. Položila si rouru raketometu na rameno a zběžně se ohlédla, aby se ujistila, že za ní nikdo nestojí.

Chromec se jako vždy choval naprosto klidně. Levou rukou se přidržoval úlomku přistávacího plováku, zatímco v pravé měl dýku. Do vody dopadlo lano se spoustou uzlů a potom námořníci jediným škubnutím vytáhli pilota z vody potažené povlakem. Chromec na poslední chvíli skrčil nohy, a hned vzápětí se zpod malého trupu vynořila zubatá tlama bílého žraloka. Vysoká dívka se světlou pletí nevystřelila – jen vyprovodila obludu pohybem hlavě.

Vypadala na opravdu zkušenou střelkyni. Kousíček pod klíční kostí se jí táhla jizva a tetování na její hrudi zakrývala šňůrka se šesti lidskými špičkami. Zjevně si nic nedělala z dávného a kategorického Starcova zákazu: žádné náhrdelníky a žádné zuby na provázcích.

„Tachi tianga“ pohnula čtyřmi obrovskými ploutvemi, mírně změnila polohu a její skvrnitě plachty znovu nabraly vítr. Válečné plavidlo, aniž by se otočilo, vyrazilo na zpáteční cestu – za slunečním kotoučem, který již překročil zenit a nyní začínal klesat k obzoru.

Chromec shrbeně seděl na palubě, pokryté rohožemi, a nad jeho spáleným ramenem již čarovala Iti – pokrývala mu je vrstvou nažloutlé masti. Její rty se přitom pohybovaly, jako by snad skutečně kouzlila.

„Hlášení,“ řekl Sechei.

Bratři si navzájem nebyli ani trochu podobní. Sechei byl vyšší, s užšími rameny a natolik světlou pletí, že mezi mladými válečníky už řadu let kolovala fáma, že se časem změní v jednoho ze Starců. Fáma to samozřejmě byla hloupá, jak už fámy bývají – Starci se nenechávají tetovat, to přece musí být každému jasné... Chromec byl naopak hodně snědý, podsaditý, s jedním ramenem o něco níž než z druhé, to ale, stejně jako kulhavost, neměl vrozené – ke svým zmrzačením přišel ještě při útoku na Tara-Amingu. Bratři se podobali snad jedině výrazem obličeje. Oba se tvářili lhostejně. A unaveně.

„Blížili jsme se k cíli ze směru Tří atolů,“ promluvil Chromec

monotónně, aniž by zvedl hlavu. „Okamžitě jsme se ocitli pod palbou. Po druhém zásahu mi Angi sdělil, že je zraněný, pak už se neozýval. Letěli jsme nad zálivem proti slunci. Třetí flotila Večerních...“

Sechei naslouchal bratrovu zastřenému, nevýraznému hlasu a již si uvědomoval, že průzkum nepřinesl vůbec nic – jak se ostatně předpokládalo.

Třetí flotila Večerních nadále kotví u Shnilých útesů. Sedmačtyřicet bojových plavidel. Z toho jedenáct nejnovější generace. Raketoplány na katapultech, všechny zabalené. Počet doprovodných katamaránů... Nejvyšší hustota palby...

Zítřka ráno Sechei průzkum zopakuje. A bude ho opakovat den co den, i kdyby měl kvůli tomu pokaždé přijít o pilota a hydroplán. Tak jako dnes.

Všechny spáleniny byly namazané a Chromec se ztěžka zvedl z paluby.

„Stíhače za námi nevyslali,“ dodal. „Nejspíš si mysleli, že už stejně neuletíme ani sto metrů... Upřímně, já si to myslel taky.“

Chromec se usmál. Usmívající se Chromec je skutečně vzácná podívaná.

„Dej mu soupravu, Tarai,“ řekl stratég unaveně.

Bratři neměli žádné vrstevníky. Nebo skoro žádné. Jejich generace shořela před devíti lety právě v těchto vodách. Tehdy to byla obrovská flotila, ale dnes z ní zbývá pouhých deset katamaránů... Ne, devět. Po předvěčerejším incidentu v průlivu už jen devět.

Iti si jednou rukou odvázála od pasu malé kožené pouzdro se soupravou a podala ho Chromci. Ten poodešel kousek stranou a začal, aniž by věnoval pozornost závistivým pohledům mladíků z obsluhy protiletického raketometu, soustředěně zasouvat jehly do zdířek v malé čtvercové destičce.

Moře měnilo rytmus. Stále zřetelněji o sobě dávaly vědět krátké zlostné nárazy zprava. To do obšívky velkého – návětrného – trupu bušily vlny, odrážené jižním pobřežím Tara-Amingu. Katamarán se stácel víc a víc po větru. Ze zádě, která se teď proměnila v přídíl, na strážníka zavanul hutný lihový puch. No jistě... To proto si Iti netroufla zapnout turbínu. Jeden z padajících úlomků raketoplánu musel poškodit přívod lihu.

„Zkontroluj to,“ požádal bratra Chromec a podal mu soupravu.

Sechei si vzal destičku a prohlédl si vzor. Vypadalo to, že všechno sedí. I když...

„Zase podhodnocuješ riziko?“

„Lepší, než kdybys ho nadhodnocoval,“ opáčil Chromec nevzrušeně.

Sechei přemístil čtyři jehly a vrátil sadu.

„Dej pozor, ať si nezatetuješ tu spáleninu...“

Chromec se ušklíbl a odkulhal. Vlny narážely do návětrného boku s čím dál větší razancí. Sechei by teď mohl bez divání říct, že se v proláklínách mezi vodními hřbety již rýsuje černá silueta Tara-Amingu, zatímco přímo po směru plavby stoupá k polední obloze bledá, okem stěží postřehnutelná zář, odrážená početnými lagunami Aatu-2 – Dětského ostrova Jitřních. Vzadu, za pravým ramenem se pak rozvaloval hustý nehybný mrak... Za horizontem tam číhal skalnatý Tiuru, předsunutá bašta Večerních, naježená se pevnostmi a raketovými bateriemi. Právě odtud se dnes jen zázrakem vrátil Chromec.

Paluba kolem strážníka se vyprázdnila. Sechei stál se skloněnou hlavou a jeho tetovaná tvář byla zakaboněná. „O čem pře-

mýšlí strateg, to vědí jen Starci,“ říká se. „A o čem přemýšlí Stařec, to neví nikdo...“

„Tak tyhle, tyhle jsme spálili...!“ uslyšel Sechei náhle dětský hlas, trnouce možná hrůzou a možná nadšením – to se nedalo poznat.

Mladíček spojař se opíral o stojan svého heliografu a jako očarovaný zíral na nejjihnější ze Spálených ostrovů, vynořující se zprava.

Tara-Amingu naháněl hrůzu.

Na jeho hřbetu stoupal kouř ze strniště kmenů, které zbylo z kdysi spáleného palmového háje. Vypadalo to, že se tam právě střílí. A nebylo divu – pro Spálené žádné příměří neplatí. Ze strany průlivu se valil těžký černý kouř. Moře u trosek starého mola hořelo. Jedna loď tady musela poslat ke dnu druhou, a to docela nedávno. Buďto Večerní potopila Jitřní, anebo možná Jitřní Večerní...

„Hej,“ zavolal spojař tichounce na vysoké děvče se světlou pleť. „Koukni... Kdo to tam válčí?“

„Předchůdci,“ opáčila tajuplně ztlumeným hlasem. „Naši i jejich...“

„Já se ptal vážně!“ urazil se mladíček.

„Nevěříš mi? Během vylodění jsme tu spálili celou flotilu Večerních! A našich tady taky padla spousta... No a právě oni tam spolu pořád bojují...“

„A budou se bít ještě dlouho?“

„Až do samého Příchodu. Než zazní Pravé jméno Nepřítele...“

Sechei se ušklíbl a přestal poslouchat. Legendy, legendy... Kdopak je asi vymýšlí? Skoro to vypadá, že vznikají samy od sebe. Kromě jedné, samozřejmě. Kromě Prorocství Starců o Velkém nepříteli. Zrovna jeho tvůrci jsou dobře známí. Až příliš... „Nadejde den, kdy zazní Pravé jméno Nepřítele, a již nebudou ani Jitřní, ani Večerní...“ Copak Starcům doteď nedošlo, že žádný Velký nepřítel v tomto světě není?! Naším Velkým nepřítelem jsme my sami...

K zlostnýmrytmickým nárazům do závětrného boku se přidala častá a rázná plesknutí, což znamenalo, že se už ukázal i Ana-Tarau – pruh černého popela na obzoru. Strateg rozuměl sebe-menšímu zachvění paluby pod bosýma nohama. Ba co víc: téměř fyzicky vnímal blízkost války, po které skutečně nebudou ani Jitřní, ani Večerní. Počet střetnutí v neutrálních vodách den ode dne vzrůstal, a každé z nich hrozilo, že přeroste v tento poslední konflikt.

Například včera se v průlivu mezi Spálenými ostrovy utkaly raketová loď Jitřních – velká, se třemi trupy – a kánoe pobřežní stráže Večerních. Raketová loď, poničená k nepoznání, najela na útesy naproti západnímu výběžku Tara-Amingu, načež ji dorazila salva raket z ostrova. Ta byla odpálena ze soutěsky, kde (podle údajů rozvědky) Večerní rozhodně nemohli být, zatímco Jitřní (podle údajů štábu) ten den žádný výsadek nepodnikali. Kdo tedy poslal raketovou loď ke dnu, zůstávalo záhadou. Ale i takové věci se stávají.

Co se kánoe pobřežní stráže týče, skončila se zlomeným stěžněm a zaseknutou turbínou a nakonec se jí zmocnil proud z průlivu. Bezvládné plavidlo nějakým zázrakem minulo minový zářas a náhle se ocitlo docela blízkočko Dětského ostrova Jitřních.

Zbýval jen jediný prostředek, a na kánoi se k němu uchýlili – vyhodili do povětří zářadovou turbínu. Lihový plamen obklopil loď bledým, bleskově se rozšiřujícím kruhem... a vzápětí zhasl. Pravý trup se udržel nad hladinou.

Ale když už se zdálo, že nevyhnutelně musí vplout do pro všechny zapovězených vod, zpoza hřbetu Tara-Amingu se velkou rychlostí vyřítil raketoplán Večerních. Podle všeho ho musel řídit pilot nejvyšší třídy. Zdálo se, aniž by se zdráhal střílet směrem k Dětskému ostrovu, jedinou raketou spálil zbytky kánoe i s těly na její palubě, načež prudce zatočil a stoupavým letem se vzdálil k Ledovému tesáku.

Ano ano, souostroví visí na posledním vlákně provazu, a včera se toto vlákno málem přetrhlo...

Sechei zvedl hlavu a jeho pohled spočinul na Iti. S radostným úsměvem stála pod překřížením těžkých stěžňů – drobná, podsaditá, ozdobená tetováním od kotníků až po obrovskou pružnou kšticí s drobnými kudrlinkami. Její nos vypadal jako prolomený, stejně jako u všech jižních Cheuriů. Do nařizutého spodního rtu měla zasazený žraločí zub.

Na okamžik se zdálo, že se strateg usměje.

Iti. Iti, přezdívaná Tarai. Ta ona sama si nařizla spodní ret a vložila si do něj žraločí zub, čímž porušila hned čtyři tabu svého rodného a tehdy ještě divokého ostrova.

Říká se, že misionáři na ten žraločí zub dodnes nedokážou vzpomínat bez rozechvění. Cheuriové, kterým bylo předtím tak nějak jedno, kam mizí a čemu se věnují jejich děti, náhle vykučali Ptáka války a oblehli misi, v jejímž čele nestál jen tak někdo, ale samotný Sechei, pro přílišnou iniciativu dočasně odvolaný z postu velitele loďstva. Zázrakem se mu povedlo přepravit Iti na Aatu-2, načež podplatil náčelníka a odpřísáhl před celým kmenem, že drzá holka, která se ozdobila tak, jak se smějí zdobit jedině válečníci, čímž porušila čtyři tabu, za to byla včera čtyřikrát zabita.

Cheuriové se otřáslí. A jen čaroděj, obrovský a černý, si troufl přiblížit se k Secheiovi a nesměle ho požádal, aby jako důkaz ukázal uříznutou hlavu nebo alespoň Itinu levou ruku. Sechei se podíval na čaroděje jako na blázna a jízlivě se zeptal, co asi může zbýt z člověka, který byl včera čtyřikrát zabít. Čaroděj se zarazil a zamyslel se. Není vyloučeno, že si nad tím láme hlavu dodnes...

Byly to vážně báječné časy!

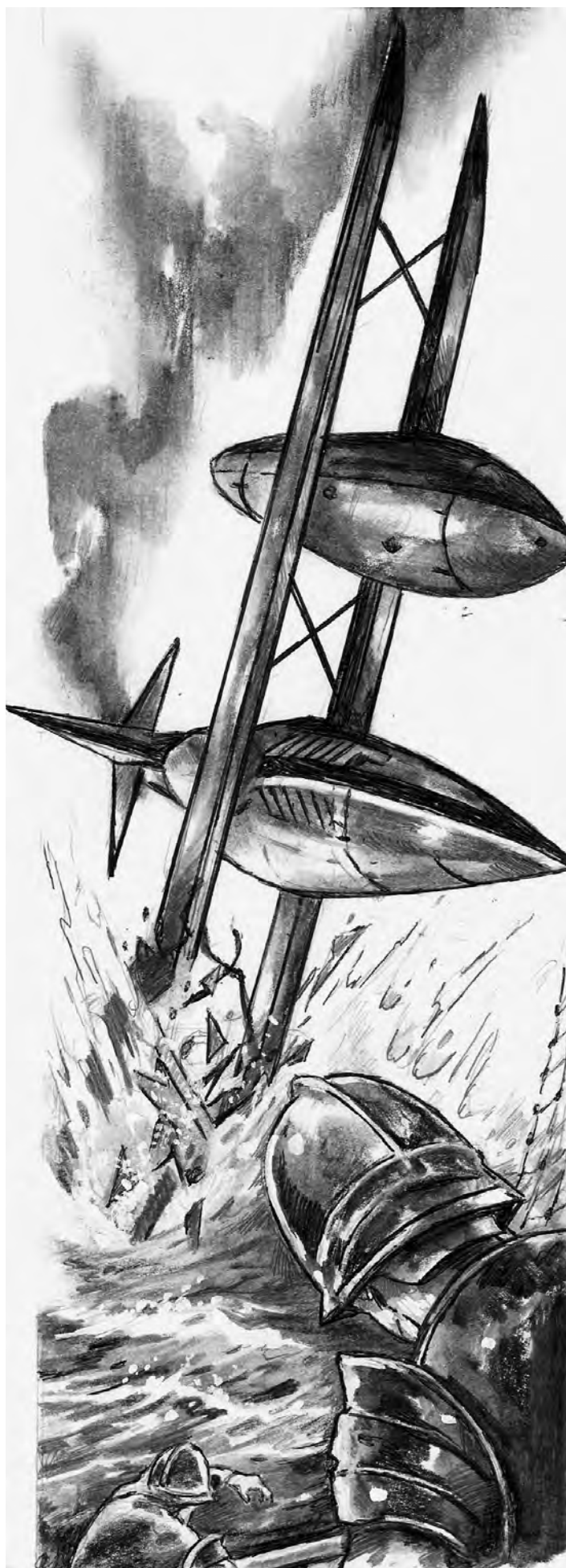
Sytou modř kolem lodě vystřídalý světle nazelenalé odstíny. Černé štetinaté masy Ana-Tarau a Tara-Amingu ustoupily za obzor a nyní zprava proplouval Aatu-2, Dětský ostrov Jitřních.

Sechei byl v těchto vodách už mockrát, ale přesto se pokaždé nedokázal ubránit pocitu ohromení: pouhé dvě míle odsud dohořivaly houštiny a v liduprázdných zátocinách kdosi trpělivě číhal na protivníka, připraven kdykoli vychrlit na vodní hladinu rudý čadivý ohnivý jazyk, a vtom se na kraji tohoto pekla objevuje ostrůvek – poklidný zelený ostrůvek, netknutý a zapovězený...

Nad blízkým řetězem atolů se vznášel deltaplán. Nezvykle bílý. Bezbranně bílý. Nějaký klučina z ostrova právě podnikal svůj první dlouhý (až k samotným atolům!) let.

Bojové raketoplány bývají poseté šedozeleňými skvrnami a mají světle modrý spodek. Splývají s oblohou, s mořem, se zelení, se vším. Vznést se do vzduchu v bílém létajícím stroji se rovná sebevraždě. Kdekoli, jen tady ne. Ode dne založení Dětských ostrovů nad nimi nezaburácel ani jediný výstřel a ani jednou do jejich vod nevpály válečné lodě – ať už přátelské, nebo nepřátelské.

Bylo celkem zábavné pozorovat mladíky, obsluhující protiletecký raketomet – všichni se najednou tvářili hrdě a nepřístupně, všichni shovívavě pokukovali po deltaplánu, po zelenajícím se řetězu atolů i po vzdáleném pruhu pláže, kde k sobě

některý z výrostků určitě svolal nepotetovanou drobotinu, a nyní ukazoval k obzoru a důležitě nařizoval:

„Hej ty, urči mi, co je zač!“

A capart, naklánějící se k přízraku lodi, stěží viditelnému za atoly, legračním hláskem raportuje: „Generace Rejnoka! Lehká letadlová loď! Pluje z neutrálních vod! Vybavení: čtyři devítihlavňová odpalovací zařízení! Tři raketoplány! Dvě pomocné zářové turbíny...!“

„Dvě?!“ A starší klučina se rovněž očima vpíjí do obzoru. „No vážně, dvě... Tak to musí být, Tachi tianga.“ Starší klučina už najednou vůbec nevypadá důležitě a divže ne se slzami v očích dodává: „Vždyť já si je z té jejich skupiny pamatuju všechny! Měli za vychovatelku Iti-Tarai...! Byli až někde u Spálených, už válčí... A já tady ještě musím s váma... Pomalu až do samotného Příchodu...!“

Ach, to by byla krása, kdyby kolem Aatu proplouvali se zuhelnatělými stěžni, kdyby jim ze zářových turbín šlehaly plameny a kdyby všech šestatřicet hlavní chrlilo dým a plameny na dotírající stroje Večerních...! Jenže i takové věci se někdy zkrátka stávají – proplouvali těmi nejnebezpečnějšími místy neutrálních vod, ale přesto si ani jedinkrát nevystřelili. Pravda, Angi shořel v hydroplánu, ale to byl Angi, kdežto samotná loď neutrpěla ani škrábanec. Vždyť i tu turbínu prorazila jejich vlastní střepina! Jediná nová, smutně souměrná kudrlinka tetování – to je vše, co si posádka za tuto výpravu vyslouží.

Jeden z mladíků si – zřejmě pro pozvednutí bojového ducha – pobrukoval „Ruční raketomet“:

„... zásobník vsuň,
uslyšíš cvak,
natáhni závěr,
stiskni spoušť –
zab Večerního...!“

„A Večerní zas určitě zpívají: ‚Zab Jitřního,‘“ utrousil někdo z abordážního komanda, zjevně aby si trochu rýpl.

Píseň rázem ztichla. Výrostek upřel pohled na vtípálka, ale vzápětí se polekaně zadíval na Iti-Tarai.

„Mám signál ze základny!“ oznámil zvučným hlasem spojař.

„Přijmi ho,“ zabručel Sechei, naposledy se podíval na deltaplán a přešel na palubu malého trupu. Obloha na severu se mu nějak nezamlouvala. Vypadalo to, že se blíží bouře...

Spojař napjatě sledoval záblesky vzdáleného heliografu a pečlivě vázal uzly. Sechei se zamhouřenýma očima stál vedle něj.

Základna vysílala v běžném kódu. Něco se tam muselo přihodit... U Zdroje! To by tak ještě scházelo...

„Dej to sem,“ řekl zamračený Sechei a vzal si od spojaře šňůru. Tak... Uzly lakonicky oznamovaly, že během strategovy nepřítomnosti jeho Pravá ruka zbavil velení Levou ruku. A nyní o tom podával hlášení – stroze, aniž by zabíhal do podrobností nebo uváděl důvody.

Sechei šňůru pomalu zmuchlal a sevřel ji v pěsti.

„Odvysílej! Nařizují: až do mého návratu...“

Už ale neměl možnost domluvit.

„Cíl!“

Výkřik, bujarý a rozvášněný, se ozval shora, z místa, kde se křížily oba stěžně.

Sechei prudce zvedl hlavu. Válečníci v mžiku stanuli na svých místech. Z paluby byly strženy rohože, a tak se teď všem ukazovala ve své bojové nahotě – celá posetá skvrnami kon-

ZAHRAŇIČNÍ SF

centrovaného solného roztoku. Loď se výhrůžně naježila mnohohlavňovými raketomety, připravenými k palbě.

„Čtvrtinu vpravo po směru!“ křičel dál pozorovatel. „Letí přímo na nás...!“

Když se Sechei dostal na palebnou plošinu, už tam stál Chromec. Na jeho boku – kousíček pod žebry a hned vedle spaleny – se teď skvělo nové, ještě krvácející tetování. Bylo to vyznamenání za dnešní průzkumný let.

„Kde?“ zeptal se Sechei rychle. Chromec mlčky zvedl ruku.

Osamocený hydroplán. Dohání je ze strany Tiuru. Divné... Proč je jenom jeden?

„Dvojka – připravit ke startu!“ Ta Iti-Tarai má ale pronikavý hlas! Z jejích rozkazů až zaléhá v uších!

Za Secheiovými zády se ozvalo příšerné zavytí zdušených hlasů. Pravý výložník opsal široký půlkruh a vynesl stroj přes palubu. Plováky hydroplánu se dotkly vody a držák se rozevřel. Ozvalo se hlučné šplouchnutí a vlny se kolem stroje jako zázrakem zklidnily a olejnatě se zaleskly...

„Trojka – připravit ke startu!“

Nyní opsal půlkruh levý výložník. Zezadu se ozval táhlý rachot. To právě startovala „dvojka“. Hydroplán se odlepil od vodní hladiny a začal příkře stoupat, přičemž za sebou táhl tlustý chvost černého kouře. Potom se dýmový pruh přetrhl – střelný prach v urychlovacím motoru dohořel, a samotný motor odpadl od stroje a zřít se dolů do vody. Rachot vystřídal rovnoměrný hvizd. Mastná skvrna na hladině, které se již začal zmocňovat proud, se vznítila a roztančily se nad ní čadivé rudé plameny.

„Trojka“ odstartovala hned vzápětí a oba letouny zamířily vstříc cíli.

„No, tak se mrkneme, jak se z toho bude snažit vykroutit,“ poznamenal Chromec, který teď znatelně ožil.

„Nelíbí se mi, že je sám,“ řekl Sechei. „Že by odvetný průzkum?“

Chromec se pozorněji zadíval na nepřátelský hydroplán a pak neurčitě pokrčil snědým ramenem, lesknoucím se mastí.

Cíl se choval zvláště. Dovolil stíhačům zaujmout pozici, výhodnou pro útok, a pokračoval v letu, aniž by změnil rychlost nebo výšku. Stroje Jitřních teď visely nad ním, ale nestřílely.

Sechei si nebyl jistý, jestli má unavené oči, anebo za cizím hydroplánem skutečně vidí jakési stěží postřehnutelné mihotání... Aha, tak takhle to je! Za strojem pohlávil dlouhý bílý prapor. Takže vyjednávač. Secheiova tvář začala okamžitě působit ospale. Slovo „vyjednávač“ se přestalo používat před devíti lety. A upřímně řečeno, postaral se o to především samotný Sechei. A nyní Večerní, jako by snad zapomněli, jaký je teď rok, zase připevňují k hydroplánu bílé plátno... Zdá se, že hra začíná být zajímavá. Dobrá, začneme tedy obracet mušličky – podíváme se, pod kterou se schovává kulička, ubalená z mořských řas...

„U žraločí tlamy!“ vydechl Chromec ohromeně. „Vždyť to je „rutiangi“!“

Sechei se mohl přeslechnout. Chromec se mohl přereknout. Koneckonců, vždyť ho mohl jednoduše jen šálit zrak... Ale kdepak, ne! Chromec se nikdy neplete! Stíhače teď ke katamaránu eskortovaly právě „rutiangi“ – přísně tajného „ocelového racka“ Večerních.

Před devíti lety bylo zvykem vybírat za vyjednávače dobrovolníky z řad těch nejstatečnějších a nejméně nadaných pilotů. A vysílat je v pomalých, zastaralých hydroplánech... Ale odevzat do rukou nepřítele stroj nejnovější generace! A ještě k tomu v předvečer války...!

„Podej znovu hlášení,“ požádal Sechei. „Od začátku do konce. A co nejpodrobněji.“

Uvědomoval si, že tím Chromce k smrti uráží – hlášení průzkumníků takového formátu nevyžadují žádná doplnění ani úpravy. Chromec věnoval bratrovi kratičký pohled, ale hned se odvrátil a znovu upřel zrak na přilétající trojici raketoplánů.

„Blížili jsme se k cíli ze směru Tří atolů,“ začal mluvit ještě monotónněji než předtím. Sechei dychtivě naslouchal každému slovu.

Tak... Tak... Okamžitě se ocitli pod palbou... To není ono! Druhý zásah, Angi... Třetí flotila Večerních... Shnilé útesy... Počet plavidel... U Zdroje, tohle pořád není ono...!

Kdepak, je to beznadějně. Chromec je nejlepší průzkumník flotily. Kdyby měla obrana protivníka nějakou trhlinu, určitě by si toho všiml...

Ale přece jen muselo Chromci uniknout něco opravdu důležitého. Natolik důležitého, že se za ním Večerní rozhodli vyslat „ocelového racka“.

Ostatně, je tady ještě jedna verze, ale ta je příliš pěkná, než aby se dala brát vážně. Zde je: není to žádný vyjednávač – prostě se jen Starcově osobní výzvědné službě konečně povedlo unést přísně utajenou stíhačku Večerním přímo před nosem. Pro odvrácení pozornosti k ní připevnili cár bílé látky...

Když mu doprovodné hydroplány naznačily směr přistání, začal „rutiangi“ pomalu klesat. Byl to krásný stroj. Krásný a zvláštní. Mezi nosnými plochami, tenkými jako čepele nožů, dravě vyčníval hrbatý zobák pilotní kabiny. Dva krátké trupy s vysokými kýly spojovala shora další nosná plocha. Plováky žádné... Jak ale bude přistávat?

Vtom se oba trupy „rutiangi“ podélně rozštíply, jejich spodní poloviny se zvolna odlouply a proměnily se v plováky. To vážně není zlé...

Sechei se otočil a pohledem našel Iti.

„Poslyš, Tarai... Spoj se se základnou. Ať vystartuje krycí letka. Stíhače zatím nech ve vzduchu... Mám takový pocit, že zatímco tady budeme zjišťovat co a jak, pokusí se na nás udeřit z Tiuru...“

„Hydroplán na palubu nebrat?“

„Ovšemže ne!“

Vůbec se nemusela ptát. Vždyť přece dobře ví, že trik s „výbušným vyjednávačem“ poprvé použil právě Sechei. Před devíti roky podstrčil Večerním vyslance v hydroplánu, napěchovaném bojovými hlavicemi leteckých raket. A v okamžiku, kdy byl stroj zvednut na palubu vlajkové lodi, sebevražedný vyjednávač odpálil smrtící nálož...

Teprve osmnáctiletý Sechei tamachi tím uvrhl První flotilu Večerních ve zmatek a zakrátko ji zcela zničil, načež provedl výsadek početného oddílu, který se opevnil na jižním pobřeží Tara-Amingu.

Poté byl však spěšně zproštěn velení, zázrakem unikl nuceným pracím na třtinových plantážích a nakonec stanul v čele misie na okraji souostroví.

Vahadlový člun, spuštěný na moře, vztyčil šikmou plachtu a zamířil k nepřátelskému stroji, který se pohupoval nějakých padesát metrů od katamaránu. Bylo vidět, jak se pod vodou vlní dlouhý prapor vyslance, připomínající obrovskou bílou řasu.

Raketoplán samozřejmě mohl být podminovaný... Ale obětovat utajenou stíhačku jen kvůli vyhození tuctové lehké letadlové lodi do povětří? To je absurdní... A určitě se nejedná o „lov na strážáka“ – vždyť jak by Večerní mohli vědět, kde se Sechei tamachi právě nachází!